

Передплата

на «РУСЛАНА» вносять:

в Австрії:

на цілий рік . . . 12 р. ав.
на пів року . . . 6 р. ав.
на чверть року . . . 3 р. ав.
на місяць . . . 1 р. ав.

За границю:

на цілий рік . . . 20 рублів
або 40 франків
на пів року . . . 10 рублів
або 20 франків
Пощиноне число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня крім неділь і руских свят о год. 6-й пополудни.

Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Коперника. — Експедиція місцева в Агенції Ляндовского в пасажі Гавсмана.

Рукописи звертає ся лише на попередне застереження. — Режлямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Надісланім» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Річ кн. Шварценберґа.

(+) Річ князя Шварценберґа виголошена в Будейовицях про сучасне положене політичне звернула на себе загальну бачність і вся австрійска праса розбирає її, поясняє і толкує на свій лад. Річ ся тим більшої ваги, що бесідник належить непорочно до найвидатніших парламентаристів в радї державній, а хоч належить до консервативного табору, находить ся в повній згоді з усіма репрезентантами чеського народу.

Подаючи вчера головний хід гадок річи кн. Шварценберґа, замітили ми, що порозуміне і примирене народів в Австрії на автономічній основі може лише тоді наступити, коли буде переведена повна і справедлива рівноправність, котра би забезпечила свобідний розвиток національних меньшостей. Під таким лише услівем можемо ми говорити о розширеню автономії і компетенції соймів.

На такім становищі стоять рускі посли-народовці, члени «Славянського християнсько-народного Союзу»; на сїм становищі стоять і їх товариші політичні: Словінці і Хорвати. Ся іменно обставина, що інтереси Русинів, Словінців і Хорватів зовсім однакові, що всі ті три групи в своїх краях коронних представляють національні меньшости, причинила ся до того, що вже задля самозбереження сї три групи сполучили ся в один клуб парламентарній для успішного осягнення своїх політичних, національних і культурних потреб і домагань. В тім іменно лежить не тільки природність і одноцільність, але й політична сила «Славянського християнсько-народного Союзу».

На тих основах повної і справедливої рівноправности всіх народностей в Австрії і принципу автономії завязав ся і уконституовав ся Славянський Союз — сї основи зазначили репрезентанти Славянського Союзу (Барвінський, Булят і Шустершич) не

тільки при твореню парламентарної більшости, але при інших нагодах. Іменно яко член редакційного комітету адресового мав нагоду п. Барвінський сї основи зазначити, а також в адресовій комісії і п. Барвінський і др. Ферянич зовсім ясно і рішучо висловили, що «справедливе переведенє рівноправности народностей є конечне і пильне, наколи має настати спокій межі народностями, і що справедливе переведенє національної рівноправности лише тоді може наступити і мати тривалу вартість, коли рівночасно будуть обезпечені національні меньшости і не будуть майоризовані сильнішими народностями».

Сей погляд висловив також др. Шустершич в своїй заяві зложеної іменем Славянського Союзу 8 мая с. р. в розправі над внесенями в справі обжалованя міністерства задля язових розпоряджень в Чехах і не тільки признав сї розпорядження справедливими, але й домагав ся таких самих розпоряджень язових для Словінців, Хорватів і Русинів.

Мимо всего того коаліційний орган москвофільско-народовскої опозиції для затуманеня своєї публіки наторочив своїм звичаєм з нагоди річи кн. Шварценберґа всякі нісенітніці, учививши ся того, що бесідник не згадав у своїй річи Русинів, хоч, говорячи про угоду, зазначив, що она не може обмежити ся в тісних границях чеського королівства, але мусить також обняти і інші славянські народности.

Орган москвофільско-народовскої коаліції не дбає зовсім о логіку, а поступаючи після засади: крути — верти —, накручує сю обставину так, що ніби то кн. Шварценберґ лише для ефекту подохає Німців, а не думає на серію зайняти ся долею покривджених народів славянських, а дальше додає отсе: «Поминене Русинів в енуційній кн. Шварценберґа має ще й сю

причину, що з правительственними Русинами в більшости парламентарній ніхто не числить ся. Они війшли до більшости не ставляючи від себе ніяких постулятів і не застерігаючи собі ніяких прав, лиш в силу того, що коло польске війшло в склад більшости. Правительственні Русини не могли опинити ся в таборі противнім до кола польского, а лиш щасливій констеляції мають завдячити, що найшло ся для них місце, на позір приличне, в «слав. христ. народнім союзі». На останку вивеняє сей орган, що «хочби теперішня більшість прибрала виразний славянський характер, то Русинам з неї не буде хісна, бо ніхто з чинників входячих в її склад, не уміне ся о права руского народу».

Б сїм балаканю органу москвофільско-народовскої коаліції не тільки нема ніякої логіки, але й ані слівця правди. Раз говорить сей орган, що «сїм правительственних Русинів займає поважне становиско в «Слав. христ. народнім Союзі», а відтак знов, що з ними «ніхто в парламентарній більшости не числить ся», і що «найшло ся для них місце на позір приличне в слав. христ. народнім Союзі». Однак годї вимагати логіки і конвенції від органу, що перебував еволюції від опозиційного становища до нової ери, а від нової ери до славянської антикоаліції, та від національної окремішности і самостійности аж до коаліції з мужем довірія і приятелем Ванічка, Марковом і Дудикевичем.

Так само все, що наговорив сей орган про послів руских, членів «Слав. христ. народного Союзу» і про сей Союз, зовсім розминає ся з правдою і єсть безличним крутарством, обчисленим хіба на несвідомість і легковірність публіки, перед котрою редакция сего органу старанно скривала всякі вісти про Слав. Союз так як перед своїми сотрудниками нашу часопись. Очевидно віденський коресподент органу москвофільско-народовскої коаліції («Насікомий») не був при заснованю Слав. Союзу

6

Заручини.

Нарис О. Білоусенка.

(Ковець.)

Се все на одну мить промайнуло в голові його, коли стояв він перед дівчиною після останнього її слова. Він, сам не знаючи для чого, взяв її руку, підніс до губів і поцілував. Рука була холодна, як лід.

— Еге-ге! От воно як! — сказав сват, побачивши се.

— От ви як, — защебетала і собі матушка.

— Давно-б так, а то сидять собі, наче й не вони. Подивись тільки на них та вір їм після того!

Молоду пару обступили. Свати поздоровляли, а батьки благословляли їх. Молоді стояли ні в сих, ні в тих. У неї на блідих щоках повиступали червоні плями, а він все так ніяково усміхав ся, наче в чомусь тяжко прошпетив ся; Петро Данилович хтів вже зігнати той дурний усміх, але він ніби застиг на устах його і не сходяв.

Коли вся церемонія скінчилась, старі знов відділились собі у окремих гурт і полишили молодих балакати на одинці.

Минула з година часу і жених війшов у свою ролю. Він забув своє перше почування гідоти до себе і тепер вже не здавалось йому, що він скривдив якесь невинне створіння Боже. Він звернув все перед самим собою на бурсацьку соромливість, скоро заспокоїв ся і був навіть задоволений, що все так стало ся.

— Вас не здивовало все се? — питав він молоду, вже любязно усміхаючись до неї.

— Ні, — відповіла та, щоб що небудь сказати.

— Воно спершу може, справді, здатись дивним, що ми так мало знайомі, і... посватались. Але-ж хіба! для справжньої симпатії безпремінно потрібне так зване залицання?

— Та певне, відповіла невважливо дівчина. Вона його зовсім не слухала і механічно з ним згоджувалась у всему.

Петро Данилович був зовсім задоволений собою.

Він довго ще говорив з своєю молодою на сю тему, та так добірно, красномовно, що й сам не ждав сього від себе. Він забув лишень, що

проводив тепер те саме, що раніш говорила йому сваха і проти чого недавно ще обурювалось чисте, чесне почуття його...

Після вечера, далеко за північ, свати з женихом поїхали.

— А що? — не втерпіла спитати матушка, скоро сіли на бричку і рушили від порога. — Я не казала?

Молодий не відповів нічого і лиш задоволено усміхав ся в нічній темряві.

— А як вам Зоня подобалась? — приставала таки сваха.

— Та нічого собі! — повагом, авторитетно промовив жених. — Тільки серйозна, дуже мовчить все.

— То нічого. Хіба краще, коли веть ся дзигію? Се принаймні, людина вже певна. Вона буде вас шанувати та любити краще від якої, прости Господи, вертихвістки. Та ви повинні Богу дякувати за таку жінку! — мало не з обуренням закінчила матушка.

— Се ще хто знає! — жаховато промовив панич.

І довго ще тяглась на сю тему розмова між ними.

Петро Данилович майже не сперечав ся.

і парламентарної більшості; тимто редактор того органу так собі на вітер торочить, що Русини війшли до більшості, не ставляючи від себе ніяких постулатів і не застерігаючи собі ніяких прав, лиш в силу того, що коло польське війшло в склад більшості. Коли вже редактор коаліційного органу так пильно ховає «Руслана» перед своїми со-трудниками, то нехай би хоч сам его прочитав, а там найшов би був докладні справоздання, як утворився Слав. Союз і на яких основах приступив до парламентарної більшості та не торочив би таких безличних нісенітниць; був би він дізнався, що Слав. Союз утворився зовсім незалежно від парламентарної більшості, і перед тим ще, ніж утворила ся та більшість. Русини, Словінці і Хорвати злучили ся для обоюсторонньої оборони своїх прав, а не лише щасливій констеляції мають се завдячити, що найшлося для них (Русинів) місце, і се було зроблено з повною свідомістю і зрозумінням конечної потреби і природности такого союзу.

Так само неправдою є, що ніхто з чинників входячих в склад більшості парламентарної не умієне ся о права руского народу, бо се вже задокументував згаданою в горі заявою Др. Шустершич. Редактор коаліційного органу мабуть не читав також в «Руслані» справоздання з останнього засідання Славянського христ. народного Союзу з 2-го червня с. р., де виразно ухвалено, що одна з трьох груп (Русини-Словінці-Хорвати) не може передприняти ніякого політичного почину без обоюстороннього порозуміння всіх трьох груп і в тій цілі навіть в часі парламентарних ферій мають порозумівати ся з собою в політичних справах председателі Союзу (Барвінський, Булят, Шустершич).

Тим способом мають рускі послы забезпечену оборону прав руского народу в «Слав. христ. народнім Союзі», а тим самим і в більшості парламентарній, котрої без Союзу нема. Впрочім і на остатнім засіданню парламентарної комісії заявили єї ческі члени, що они ніколи не допустять, щоби парламентарна більшість приложила руку до покривдження котрої небудь із славянських народностей, а се заявив і що до Русинів і кн. Шварценберг при иньшій нагоді. Отже, пане редактор органу московсько-народовської опозиції, крути та не перекручуй!...

Д О П И С Ь.

З Поділя.

(Гадки з нагоди роковин П. католицкого віча).

Де багато газдинь там хата не метена. Сю пословицю можна приложити до нашої нещасливої вітчизни. Кілько то в неї людий охочих до господареня! Поляки кажуть: то Польца, і з того титулу хочуть бути тут виключними го-

сподарями і заводити все на свій лад. Ми кажемо, що ми тут господарі, бо руский люд потом і кровію зросив ту землю! А до опіки над тим людом рвуть ся знов народовці собі, москалі собі а радикали собі і кожний має свій «виключний» титул до того. Рвуть ся! А в дійсности, або нічого, або дуже мало роблять, або й роблять просто на шкоду тому народови. Нарідчим раз біднійший, чим раз більше жажде просвіти і хліба... у нас дійсно, реальної роботи нема!

Тож всі щирі приятелі люду з одушевленем і повною надією в ліпшу будуччину прийняли минушого року гадку скликаня спільного віча католицкого всіми добромислячими Русинами і Поляками. Нехай з'їдуть ся око в око, думав дехто, нехай говорять, а знайшовши одну ідею спільну — католицизм — нехай під тим спільним окликом стануть рамя об рамя до праці; а потім вже легко знайдуть ся і иньші спільні точки, де будуть могли разом і в згоді працювати. Так щож, від надії до дійсности далека дорога.

Рік минув, як відчитувано ті глибоко обдумані взнесені резолюції і ухвали секційні на пленарних засіданнях, де їх оплесками односторонно прийнято... і обіцяно собі, що кожний по своїм силам буде старати ся їх в житє впровадити.

Рік минув — був час вже в дечім взяти ся за діло і осушити не одну гадку, а було і много спосібности до того. Так взяли ся ділати, але хіба на перекір постановам віча. Там говорило ся: „Визнаємо всіє людий доброї волі, щоби у взаїмних відношеннях межі Поляками і Русинами як найстаранійше уникали всего, що ділить, а вспирали все, що нас злучить...“

Щож скаже на те гр. Войт. Дідушицкий (один з ініціаторів віча) презес комітету виборчого, автор славних відозв передвиборчих, з котрим Русини о кожній правно їм належній мандат мусіли борбу вести? Чи пригадує він собі ті слова? Де вела его робота сегорічна, чи до з'єднання, чи до ділення? Хіба він не добромислячий?!

Що скажуть на те польскі дневники — залюбки величаючи себе католицкими? Куди змагали они з своїми статями повними ненависти, пашквілів на Гонтів, Залізників? Чи може до згоди?

Дальше говорило ся: *З уваги, що в нинішних часах подвоїли ся змаганя підкопуваня віри, викликуваня недовірія до священників... ухвалює ся: потребу участі священства в тілах автономійних і парламентарних... І над тими резолюціями ревно працювано... арештованем 9 священників, понижуванем їх в очах їх власних парохіян, байдужности, коли люди найнижшого сорта навіть чинно зневажали священство — те все робило ся для піднесеня поваги, для скріплення довірія до священства! А потребу участі духовних в парламентарних тілах задокументовано честним поширанем кандидатури о. Евг. Гузара і иньших... От так сповнила одна часть вічевиків-католиків свої резолюції.*

справджених молодих надій, і сум зломаних чистих замірів та пориваннів і безпросвітний відчай загубленого на віки життя...

Увійшла у кімнату мати і стала над дочкою, сумно дивлячись на неї.

— Чого ти Зоню, чого ти, серце? — звернулася вона до дочки. — Чого ти плачеш?

— Мамо, мамо! Що ви зо мною робите? ридала та.

— Се-ж хіба я? — промовила мати з слізьми. — Хіба-ж я ворог тобі, хіба-ж ти не рідна, не мила для мене? Думаєш, мене серце не болить, на тебе дивлячись. Та що будеш робити! Треба, серце мое, треба! Все-ж одно треба коли небудь... Не плач же, моя любко, не розривай мого серця! — казала мати, схилившись до дочки на подушку і плачучи враз з нею.

І в кімнаті чулись лишень гірке, заздрісне ридання дочки та таке щире хлипанне матері; обидві вони оплакували і на віки ховали свої надії

А з другої хати чутно було гуркіт посуду, що попрятували наймички після бучних заручин.

А коли би ми всі були щиро ними переняли ся, коли би ми всі були станули на щиро католицким ґрунті, засаді: *suum cuique*, котра єдино до згоди може нас довести — було би ся оминуло того страшного роздратованя, було би ся заощадило ту проляту кров, а кілько то десятків тисячів було би ся лишило в кишени шляхти (у котрої не дуже так через верх переливає ся), а котрі нині в кишени... жидівській. Тим було би ся допомогло і дальшій резолюції віча: *Віче визнає нещастєм реліґійним, народним і суспільним продаж і випусканя дїбр в посессию в руки нехристиянські*. Нині на Поділю (тії найплідороднійшій частині нашого краю) що друге село то жид, або який там навіть чужинець посесор. (Сими днями — як довідуємо ся—навіть гр. Андрій Потоцкий пусти в посессию половину своїх дїбр в Каменеччині — жидам. — Ред.)

Тим не зарадите, панове, нещасливому положенню нашого краю, не піднесете матеріально хлібороба, не скріпите в нім віри, не сповните задач, які ви приймили на католицким вічу. Рік минув. А з жалем сконстатувати мусимо, що в нім ні раз не поступлено в дуєї прийнятих резолюцій, не для згоди і єдности, а просто противно у нас працювано.

Ювілейний рік Унії берестейської зазначив ся в історії нашого краю арештами, процесами і кровію. Так дальше бути не може і не повинно, бо се не тільки не єднає, але щораз більше розширяє пропасть між обома народностями, розбуджує обоюсторонню пристрасть і віддаляє нас від сего ідеалу, який нам витичила яко ціль наших змагань віра Христова. Треба отже полишити таку роботу, котрою тіпуть ся лишє вороги християнства, бо она виходить на шкоду і упадок обидвох народів в краю.

Відозва

в справі запису дїтий до руских шкіл у Львові.

Родимці!

Вже в сей понеділок, 12 н. ст. липня, почнуть ся записи до шкіл народних львівських в речинці передвакаційнім, а 29, 30, 31 серпня в речинці повакаційнім.

Є се справа не лиш для Львова але і для всего руского краю незвичайно важна і вагу єю повинні всі львівскі Русини добре порозуміти і сповнити совістно свій обовязок. Мало маємо шкіл руских, тож користаймо, як слід, хоч з тих, які маємо!

У Львові маємо три рускі школи народні, дві мужескі і одну женьську.

Одна мужеска школа: руска школа вправ, уміщена в «Народнім Домі», друга школа: міська імени Маркіяна Шапкевича, при ул. Скарбківській ч. 26. Они — знані вже П. Т. Родимцям — розвивають ся дуже успішно і вдоволяють найбільшим вимогам П. Т. Родичів.

Для дівчат маємо женьську руску школу вправ при улици Стрілецькій ч. 6 а записи до неї відбувають ся в учительській семінарії женьській при улици Скарбківській ч. 39. Школа ся, може ще не цілком звісна загалови рускої П. Т. Публики, розвиває ся надзвичайно хорошо. Родичі, що посилали свої дівчата до неї, не мають слів похвали і для науки і для веденя дівчат і для щирих відносин між учительками та дїтьми. Стійність сеї школи підносить ще і ся обставина, що маємо всяку надію, що небавом буде она поступенно розширена до осемикласової віділової школи. Так отже рускі дівчата будуть могли кінчити в своїй питомій школі всіх вісім клас і з них без перепоп переходити впрот до семінарії учительської.

Всі сеї школи рускі ведуть ся к повному вдоволенню всіх П. Т. Родимців. Не надто велике число дїтий дає можливість тим лучше вести в них науку, брак жидівської дїтвори має за собою також деякі користи, а вкінци товариство «Шкільна поміч» запомагає біднійших дїтий сих шкіл як найщедрійше.

Відзиваємо ся проте до всіх П. Т. Родимців так місцевих як і замисцевих і припоруцаємо горячо всім, щоб не тільки самі записували свої дїти до руских шкіл але і других до сего заохочували. Нехай ніхто не здержує ся тим, що его дитина не володіє добре руским язиком; рускі школи на се приготовані і ведуть науку від початку так, що

Розклад їзди поїздів залізничних

обов'язуючий від 1. липня 1897.

(Приїзд і від'їзд поданий після часу середно-європейського).

Поїзд		до Львова	Поїзд		зі Львова
посп.	особ.		посп.	особ.	
	приходить о годині			приходить о годині	
	7:30	з Іцкан	6:00	до Підволочиск з головн. двірця	
	7:50	" Янова	6:10	" Іцкан	
	7:52	" Тернополя на Підзамче	6:15	" Підволочиск з Підзамча	
	8:05	" Лавочного		" Іцкан	6:45
	8:15	" Тернополя на головний дворець	8:40	" Кракова	
	8:25	" Сокала	8:55	" "	
	9:10	" Кракова	9:20	" Сколього (до Гребенова від 10/12—31/12)	
	10:35	" Ярослава	9:25	" Сокала	
	1:15	" Янова	9:40	" Янова	
1:30	—	" Кракова	10:05	" Підволочиск з головного двірця	
1:50	—	" Сколього (Гребенів від 10/12 до 31/12)	10:27	" з Підзамча	
2:15	—	" Черновець	10:45	" Іцкан	
2:30	—	" Підволочиск на Підзамче	1:04	" Янова (лиш в неділі і свята)	
	5:25	" Сокала	1:55	" Підволочиск з головного двірця	
	5:35	" Підволочиск на Підзамче	2:08	" з Підзамча	
	5:45	" Іцкан	2:31	" Брухович що неділі і свята до дальшого зарядження	
	Ніч		2:40	" Черновець	
	3:04	з Підволочиск на Підзамче	2:50	" Кракова	
	3:30	" " " головний дворець	3:00	" Янова	
5:10	—	" Кракова	3:05	" Сколього (від 1/5 до 30/5 з Стрия)	
	6:00	" Підволочиск на головний дворець	4:40	" Ярослава	
	6:55	" Кракова	3:40	" Зимної води що день до дальшого зарядження	
	8:00	" Янова тільки в неділі і свята що день а від 15/5 до 31/5 в будні дні	3:48	" Брухович	
	8:15	" Брухович тільки від 20/5 аж до дальшого зарядження		Ніч	
8:45	—	" Кракова	4:40	до Кракова	
	8:49	" Брухович тільки від 1/7 до 25/8	5:20	" Лавочного	
	9:01	" Янова (від 15/5 дня 31/5 в неділі і свята)	6:24	" Янова лиш в будні дні	
	9:10	" Іцкан, Бергомету з виїмком понеділка	6:45	" Кракова	
	9:30	" Кракова	7:05	" Сокала	
	9:43	" Підволочиск на Підзамче	7:25	" Тернополя з головного двірця	
	9:50	" Іцкан	7:30	" Лавочного	
10:00	—	" Підволочиск на головний дворець	7:47	" Тернополя з Підзамча	
	10:20	" Сколього (лиш від 1/5 до 30/5) Стрия, Хирова	8:50	" Янова в неділі і свята	
	12:10	" Лавочного	10:30	" Іцкан	
			10:50	" Кракова	
			11:00	" Підволочиск з головного двірця	
			11:37	" з Підзамча	

ЗАМІТКА: Пору нічна числить ся від 6 години вечером до 5 години 59 минут рано.

Набути можна в головнім складі

Винкентія Кучабинського

Львів, уліца Коперника.

На памятку 300-літнього ювілея св. Церкви рускої

вийшов

МОЛИТВЕНИКЪ

для христіанъ католикѡвъ обряда руского

під заголовком:

„СВЯТАА СВЯТЫМЪ“
1896.

Львѡвъ, Накладомъ В. Кучабинського.

133 3—10

Найновіший сей Молитвеник беручим єго в руку представляє ся користно вже своїм вїшнім видом. Формат книжки зграбний і удатний; друк чистий і гарний; папір добрий; коректа старанна; численні образки і відтиски украшають текст; надписи над сторонами улегчають перегляд книги.

Молитвеник сей, переглянений і поправлений власною рукою *єго Еміненції Пресвященнаго Кардинала Митрополита*, содержить в собі в найпрактичнійший спосіб зібрані моленя для ужитку так Церковного як і домашнього, а іменно:

1. Службу Божу або Літургію С. Іоанна Златоустаго з молитвами ієрейскими.
2. Цілу Утреню і Вечерню в незмінних їх частях.
3. Додатки змінні до сих Богослужень, як Тропари, Кондаки, Богородичні і Антіфони на всі праздники урочисті в році.
4. Обширно зложене приготовлене до Св. Сповіді і Св. Причастія разом з Псалмами покаяннями.
5. Молитви обичні з частию Катехизмовою.
6. Молитви ранні і вечірні від СС. отців зложені, з церковно-славянського на руске толковані.
7. Три акафисти: Ісусу Сладчайшому, Пресв. Діви Марії і С. Николаю.
8. Параклис або Молебен до Пресв. Діви Марії.
9. П'ятьдесят ріжних Молитов на всяку потребу в бесіді рускій.
10. Парастас за померших.
11. Пісні набожні і Коляди.
12. Календар церковний і Пасхалія.

Текст церковно-славянський заосмотрений численними объясненіями, при трудніших місцях подані переводи. Окремі часті Богослуженя поозначовані наголовками. Книга призначена для осіб ріжного стану, так для мужчин як і невіст, так для молодежи як і для старців; а цілю єї — помножене слави Божої, возвиснене С. Церкви і людске спасене.

ЦІНА КНИЖКИ:

оправа в полотно англійске	85 зр.	оправа в шкіру з окутем і клямрою і золотими берегами	1-70 зр.
" в півшкіру	1—	" в шкіру з золотим берегом	1-80 зр.
" в півшкіру з окутем і клямрою	1-20 "	" в аксамит з золоченнями	2-50—3-50 зр.
" в шкіру	1-20 "	" в слонову кість	2-50—3-50 зр.
" в шкіру з окутем і клямрою	1-40 "		

При більших затребованях, почавши від 10 екземплярів відступає ся 20% рабату.

Набути можна в головнім складі Винкентія Кучабинського ул. Коперника, Львів.

1000

туток цигаретових за 1 зр. поручає фабрика туток
АНТОНІНИ МАЗУРКЕВИЧ
Львів, уліца Галицька число 12.

Замавляючим 5.000 туток разом упаковане відсилка франко.

Учитель

орган руского товариства педагогічн. двотиждєвник педагогічно-науковий, виходить від 1-го червня 1889 у Львові ул. Вірменська ч. 2. Передплата на цілий рік 3 зр., на пів року 1.60 кр., на чверть року 1 зр.

Видає й відповідає за редакцію: Теофіль Барановский.

За певну і добру льокацію

поруцаємо

- 4 1/2% листи гіпотечні
- 4% листи гіпотечні корононі
- 5% листи гіпотечні преміовані
- 4% листи товариства кредитового земского
- 4 1/2% листи Банку краєвого
- 5% облігації Банку краєвого
- 4% позичку краєву
- 4% облігації пропінацийні

і всілякі ренти державні

Ті папери продаємо і купуємо по найточнішій курсі деннім.

КОНТОРА ВИМІНИ

ц. к. упр. гал. акц.

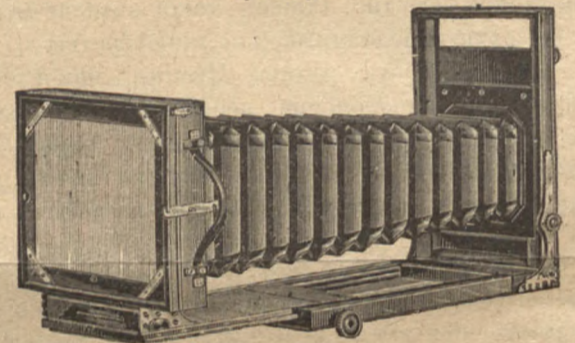
БАНКУ
ГІПОТЕЧНОГО

Контора виміни і відділ депозитовий перенесені до льокалю партерового в будинку банковім.

(24) — ?

Перший християнський

ново отворений склад апаратів і всіляких приборів

до заводої фотографії і для П. аматорів поручає низше ціні у всіх фірмах краєвих і заграничних.

Апарати від 6—250 зр. на складі. — Висилка на провінцію відворотною поштою виконує ся. — Найбільший і найдешевший склад всіляких приборів до фотографії. На жадане випозичає ся апарати до великості 24:30 (за винагородою 2% вартості апарату) з об'єктивами Voigtländer'a, Steinheil'a, Göerz'a і т. д.

Едмунд Бродковський

Львів, ул. Камінна 3. 131 4—140 (vis à vis школи реальної).

Дмитро Затурський

поруцає свою

робітню обуви мужескої, жіночої і для дітей

у Львові, ул. Коперника ч. 5.

Виріб тревалий і елегантний. Ціни умірені. Замовленя з провінції залагоджує відворотною поштою. 80 6—10

НАРОДНА ТОРГОВЛЯ

приймає замовленя і посередничить в закупні:

Світло церковне

вирост з фабрики Іа по 70 зр., Па по 64 зр. за 100 кіл. Іосо фабрика.

Вино

в бочках о 135 літрах, а то Самородне почавши від 70 зр. за бочку Іосо місце продукції.

Зі складів висилає: **КАВУ** по 5 кіл.

посилках почт. в ціні по: зр. 9-20, 10-20, 10-70, 11-20, а спеціальність по 12-20 франко
ВИНО в 5 кіл. барилках по зр. 3—, 3-70, 4-10, 4-90 франко. — Інші товари по уміренних цінах.

53—?

З Друкарні В. А. Шийковського.